5 Φεβρουαρίου 2014

Η συγκλονιστική ιστορία ενός ναρκομανούς. (Ένα σύγχρονο θαύμα του Αγίου Νεομάρτυρος Εφραίμ)

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα / Θεολογία και Ζωή / Ορθόδοξη πίστη

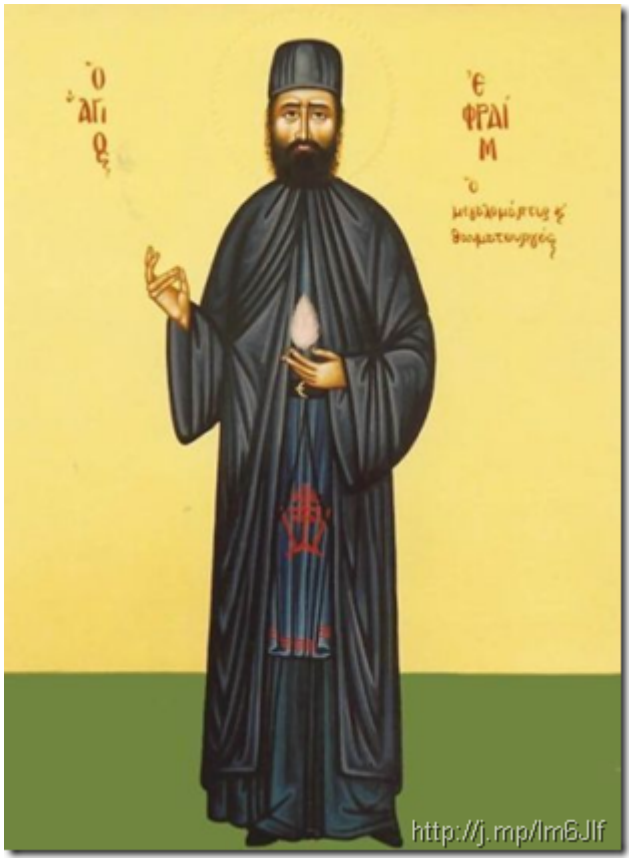

Ήταν απόγευμα, ένα από τα συνηθισμένα πολυτάραχα απογεύματα στο κέντρο της Αθήνας. Ο κόσμος ουρά στην στάση της Ομονοίας των ΤΑΞΙ.

– Κουκάκι, παρακαλώ!... – Ευχαρίστως, του απαντώ• και αυτός ήταν όλος ο διάλογος μέχρι τέλους της διαδρομής, διότι το ύφος και ο τρόπος δεν άφηνε κανένα περιθώριο συζητήσεως. Στο ύψος του Αγίου Ιωάννου (Γαργαρέτας) και επί της οδού Βεΐκου κατέβηκε, και λίγα μέτρα πιο κάτω ένα άλλο χέρι με το χαρακτηριστικό νεύμα με σταματάει.

Ήταν νεαρός ο καινούργιος μου επιβάτης 25-27 ετών περίπου, μετρίου αναστήματος και κρατούσε μια βαλίτσα. Τοποθετώντας εγώ τα πράγματά του στο «πόρτ-μπαγκάζ», ο νεαρός κάθισε στην θέση του συνοδηγού.

Και με μια ποιητική έκφραση, που σπάνια χρησιμοποιούσα κατά το παρελθόν: «Σαν Βγεις στον πηγαιμό για την Ιθάκη, ναύχεσαι ναναι μακρύς ο δρόμος σου, μεγάλο το ταξίδι», υπονοούσα: «για που πάμε;»

– Ναι, φίλε μου, για την Ιθάκη, όμως όχι για το νησί, όπως θα φαντάστηκες, άλλα για το αποτοξινωτικό κέντρο «Ιθάκη»..., ήταν η απάντησις που για λίγα

δευτερόλεπτα με άφησε άναυδο.

– Στον σταθμό Λαρίσης στα τραίνα, παρακαλώ..., συμπληρώνει: Ήταν αναπάντεχη πράγματι η απάντησις του νεαρού επιβάτου μου, διότι τίποτε από τα εξωτερικά του γνωρίσματα (ματιά, ύφος, ενδυμασία, συμπεριφορά) δεν πρόδιδε το επάρατο πάθος της ναρκομανίας του. Ένα πλήθος συναισθημάτων, (πόνου, λύπης, συμπάθειας, αγάπης...), διαδέχονταν το ένα το άλλο μέσα μου, ένα δυνατό σφίξιμο στην καρδιά μου που την έκανε να κινείται άτακτα μέσα στα στήθος μου, ένα δάκρυ κύλησε στα μάγουλά μου για το κατάντημα του αδελφού μου, για το πλάσμα του Θεού μου. Προσπάθησα να συγκρατηθώ, διότι ήθελα και να μάθω κάτω από τι συνθήκες έφθασε εκεί πού έφθασε, επειδή είμαι και εγώ πατέρας με παιδιά στα πρόθυρα της εφηβείας.

Αφού αλληλοσυστηθήκαμε, παρακάλεσα τον Παύλο, αν δεν του έκανε κακό το φρεσκάρισμα τέτοιων γεγονότων και αν δεν τον εκούραζε, να μου έλεγε λίγα πράγματα γύρω από τη ζωή του και από το πάθος του.
Με προθυμία ανταποκρίθηκε στην παράκλησή μου και τον ευχαριστώ.
«Κατ’ αρχήν έχω να πάρω δύο μήνες απ’ αυτό το δηλητήριο και νοιώθω όπως όλοι οι άνθρωποι οι φυσιολογικοί. Δεν έχω καμία επιθυμία για να το ξαναβάλω στο αίμα μου και αυτό το οφείλω όχι σε κάποια προσπάθεια δική μου, άλλα εξ ολοκλήρου στην θαυμαστή δύναμη του Θεού και των Αγίων Του. Αλλά ας σου τα πω απ’ την αρχή, αφού τόσο πολύ το θέλεις.
Γεννήθηκα και μέχρις οκτώ ετών μεγάλωσα στην Αθήνα και συγκεκριμένα στο Κουκάκι εκεί που με πήρες. Είμαι μοναχοπαίδι και οι γονείς μου με αγαπούν παθολογικά, χωρίς να μου χαλούν κανένα χατίρι. Σε ηλικία λοιπόν οκτώ ετών, μαζί με τους γονείς μου εφύγαμε για την Αμερική για καλύτερη ζωή.
Οι γονείς μου με τη βοήθεια των συγγενών μου εκεί έπιασαν δουλειά και εγώ επήγαινα στο σχολείο.
Μεγαλώνοντας όμως μεγάλωναν μαζί μου και οι παράλογες επιθυμίες μου και τα “βίτσια” μου. Έμπλεξα λόγω χαρακτήρος εύκολα με άσχημες παρέες και πολύ γρήγορα δοκίμασα την μαριχουάνα και το χασίς. Περνώντας ο καιρός και τα χρόνια δεν με ικανοποιούσαν τα ελαφρά ναρκωτικά ούτε εμένα ούτε και την παρέα μου. Το ρίξαμε λοιπόν όλοι στα σκληρά ναρκωτικά, που τα βρίσκαμε στο ίδιο περιβάλλον και με την ίδια ευκολία, όπως και τα ελαφρά. Αυτά όμως ήταν ακριβά κι’ εγώ δεν εργαζόμουν. Στην αρχή έκλεβα από τις τσέπες και τα πορτοφόλια των γονιών μου. Όταν όμως με τον καιρό είχα ανάγκη από μεγαλύτερες δόσεις και σε σημείο που έγινα αντιληπτός από τους γονείς μου, τότε μέχρι και που τους έδερνα για να τους τα παίρνω. Η κατάστασή μου ήταν δραματική το καταλάβαινα, άλλα δεν μπορούσα να κάνω πίσω με τίποτα. Οι γονείς μου με έτρεχαν σε γιατρούς και σε ψυχολόγους μήπως καταφέρουν κάτι, άλλα τίποτε, κανένα φως από πουθενά, μερικοί, και μάλιστα, διακεκριμένοι επιστήμονες τους έλεγαν, ότι αν δεν αλλάξω

σύντομα περιβάλλον, λίγος είναι ο καιρός της ζωής μου.
Στο διάστημα αυτό και καθώς ήμουν μόνος μου στο σπίτι σε κατάσταση απελπισίας, εμφανίζεται μπροστά μου ένας παράξενος επισκέπτης που για πρώτη φορά τον έβλεπα. Ήταν μέτριος στο ανάστημα, είχε στρογγυλά και πολύ μεγάλα μάτια πού περιστρεφόντουσαν, είχε μαύρο και δασύ τρίχωμα, του οποίου το μήκος θα ξεπερνούσε τα δεκαπέντε εκατοστά. Επίσης είχε κέρατα και ουρά. Είχε μία τρανταχτή σταθερή φωνή και φοβερή πειθώ που δεν σου άφηνε περιθώρια για αντιρρήσεις.
Άρχισε να απαριθμεί την ζωή μου από τότε που γεννήθηκα μέχρι εκείνη την στιγμή με κάθε λεπτομέρεια κι' εγώ απλώς έλεγα: "Ναι". – Όλα τα έχεις απολαύσει, μου λέει στο τέλος, τίποτα δεν σου μένει πια, παρά ναρθής μαζί μου... Του απαντώ. "Πώς;"
– Θα πάρεις το αυτοκίνητο, μου λέει, και θ' ακολουθήσεις τον τάδε δρόμο, θα τρέξεις με τόσα μίλια (δεν θυμάμαι τον αριθμό) κι' εκεί θα σε περιμένω εγώ... Ό δρόμος αυτός ήταν ευθύς για πολλά μίλια και σε κάποιο σημείο είχε μια ελαφρά στροφή, ώστε όσοι έτρεχαν με υπερβολική ταχύτητα έβγαιναν έκτος δρόμου και προσέκρουαν σ' ένα μανδρότοιχο που δεν γλύτωναν. Είχα ακούσει για πολλά ατυχήματα στο σημείο εκείνο κατά το παρελθόν. Έκανα όπως ακριβώς μου είπε και κατέληξα κι' εγώ στον μανδρότοιχο. Το αυτοκίνητο έγινε σχεδόν αγνώριστο κι' εμένα μ' έβγαλαν με μικροτραύματα. Αφού μου προσέφεραν τις πρώτες Βοήθειες, επήγα στο σπίτι μου.
Επέρασαν δέκα ήμερες περίπου από το ατύχημα μου και εμφανίζεται στο σπίτι μου, στην κουζίνα αυτή τη φορά, ο ίδιος παράξενος επισκέπτης. Μια γκριμάτσα δυσφορίας στο άγριο και επιβλητικό πρόσωπό του• ένα κούνημα της κεφαλής προς τα πίσω• και ή ίδια χαρακτηριστική φωνή του μου λέγει: – Τίποτα δεν κατάφερες.
Καθόμουν και τον κοίταζα σαν απολιθωμένος και μόλις που κατάφερα να τον ρωτήσω:
– Τί να κάνω;
– Τώρα θα πάρεις τρεις φορές δόση απ' αυτό που παίρνεις και θάρθης σίγουρα μαζί μου.
Εξαφανίστηκε αυτός και δεν αναρωτήθηκα, ούτε πώς μπήκε στο σπίτι ούτε ποιος ήταν.
Έβαλα σε εφαρμογή αμέσως το σχέδιο.
Ετοίμασα το υλικό στην σύριγγα κι' έψαξα να βρω μέρος στο κατάσπαρτο από τα τρυπήματα σώμα μου. Η δόσις ήταν μεγάλη κι' έπεσα αμέσως αναίσθητος. **Καθώς βρισκόμουν σ' αυτή την κατάσταση, βλέπω έναν ψηλό με ράσα με μαύρο σκουφί που στο μέτωπό του ήταν χαραγμένος Σταυρός. – Μη φοβάσαι, μου είπε, θα γίνεις καλά και όταν επιστρέψεις στην Ελλάδα, ναρθής στο σπίτι μου• είμαι ο Εφραίμ...**
Σηκώθηκα σαν να μην είχα πάρει εντελώς απ' αυτό το καταραμένο δηλητήριο. Ένοιωσα την επιθυμία να φύγω για την Ελλάδα και μόλις το είπα στη μητέρα μου

απόρησε και το θεώρησε θαύμα, διότι πολλές φορές προσπάθησαν να με διώξουν απ’ αυτό το περιβάλλον και δεν τα κατάφερναν.
Εξιστόρησα στην μητέρα μου τα όσα μου είχαν συμβεί και θέλησε να με συνοδεύσει στο ταξίδι μου. Όταν ήρθαμε στην παλιά μου γειτονιά, πήγαμε στον Ιερέα της Ενορίας εκεί και απ’ αυτόν έμαθα, ποιος ήταν αυτός ο παράξενος επισκέπτης και τι ζητούσε από μένα. Ήταν ο διάβολος και ζητούσε την αθάνατη ψυχή μου. Ευχαριστώ τον Θεό μέσα από τα τρίσβαθα της ψυχής μου. Αφού εξομολογήθηκα και νήστεψα, ο Ιερέας με κοινώνησε σε δεκαπέντε μέρες. Όταν είδα την εικόνα του Αγίου Εφραίμ, θυμήθηκα ότι αυτός ήταν πού με γλύτωσε από το φοβερό μου πάθος.
Επήγα στην Ν. Μάκρη κι’ έκανα Λειτουργία κι’ ευχαρίστησα τον άγιο. Τώρα πηγαίνω σ’ αυτό το Ίδρυμα, για να ξεφύγω λίγο από τον κόσμο και να σιγουρευτώ, ότι δεν το αποζητώ».
Κ.Σ., Αθήνα
Περιοδικό ΑΓΙΟΣ ΚΥΠΡΙΑΝΟΣ
3 http://iliaxtida.wordpress.com/2011/05/07/efraim/
Πηγή: oparadeisos.wordpress.com